

[Gunhild Due.]

i dag. Man har til eksempel en enlig mor med et sukkersygt barn boende i et meget fugtigt kælderværelse, sådan at barnet ustandselig udsættes for infektioner, som jo hæmmer barnets udvikling gang på gang. Hvis man kunne hjælpe til en bedre bolig i et sådant tilfælde, kunne man sikkert senere spare sygehus- og institutionsophold.

Jeg mener, at man allerede nu med lovgivningen må bakke revalideringscentret i Ringkøbing amt op. Man må jo også forvente, at andre centre tager det arbejde op, man her har begyndt, altså går i gang med den opgave at revalidere og hjælpe de børn, der falder uden for den egentlige særforborg, samt på et så tidligt tidspunkt som muligt prøver at finde frem til de børn, der kommer ind under særforborgen. Der er ingen tvivl om, at netop dette arbejde er meget vigtigt, og jeg håber derfor, ministeren sammen med udvalget vil se med velvilje på en udvidelse af § 2 — eller måske skulle der indsættes en ny paragraf, der kan give mulighed for at yde hjælp i fornødent omfang, når det gælder børnenes revalidering.

Jeg synes ikke, det kan være rimeligt, at det skal vente i 5 år. Jeg er godt klar over, at nogle kommuner kan, sådan lidt efter hvordan humøret står, træde til, men så vil børnenes skæbne helt afhænge af, hvor velvillig den enkelte kommune er. Derfor synes jeg, vi må have den lovmæssige baggrund for, at man også kan hjælpe, når det drejer sig om disse børn.

Iver Poulsen: De uafhængiges folketingsgruppe kan dele forundringen over og beklagelsen af, at man ikke i de forløbne 5 år har kunnet indhøste de nødvendige erfaringer til at optage revalideringsloven til revision. Nu ønsker ministeren indført noget nyt, et direktorat. Når man ikke har kunnet opnå de nødvendige oplysninger i løbet af de 5 år og nu udskyder lovens revision i 5 år, mon man så ikke i løbet af disse 5 år kunne indhøste erfaringer, der kunne tænkes at ændre billedet sådan, at dette her direktorat måske skulle have en anden udformning; det kunne jo godt tænkes. Ellers synes jeg for øvrigt, man foregriber den nedsatte socialreformkommissionens arbejde ved nu at indføre det omtalte direktorat. Socialreformkommissionens arbejde skulle

jo gå ud på en forenkling og en rationalisering, ligesom man skulle finde frem til mulige besparelser; herunder må vel også ligge et forsøg på en bedre koordinering af revalideringsarbejdet. Derfor forekommer det mig noget forhastet, at den højtærede minister nu kommer med forslag om oprettelse af dette direktorat. I hvert fald må det være en forudsætning, at vi får ganske klart at vide, hvor stort dette direktorat skal være, og hvor dyrt det bliver, og hvordan omkostningerne kommer til at ligge i forhold til fordelene. For det vil jo være uforsvarligt at vedtage udgiftkrævende love her i folketinget, uden at vi den dag, vi vedtager dem, nøjagtigt ved, eller praktisk taget nøjagtigt ved, hvad omkostningerne vil blive. Det er uforsvarligt at vedtage udgiftkrævende love, uden at man samtidig er klar over udgifterne, fordi man har ansvaret for de udgifter, der kommer frem i tiden.

Knud Hertling: Jeg vil gerne benytte den givne anledning til at henstille til socialministeren at tage en drøftelse med ministeren for Grønland om, på hvilken måde revalideringsloven eventuelt kan komme til at gælde for Grønland også. Det er jo ingen hemmelighed, at vi i Grønland — jeg tør næsten sige netop i Grønland — har et meget stort og udækket behov for forsorg for de invaliderede. Og i de investeringsplaner, vi drøfter i øjeblikket for den kommende 5-10 års periode, kan vi se, at man ikke har været i stand til at tage ret meget hensyn til de invaliderede. Hvis vi på en eller anden måde gennem revalideringsloven kan komme de nødlidende invaliderede i Grønland til hjælp, tror jeg nok, at en sådan handling vil blive hilst med meget stor glæde i Grønland.

Socialministeren (Bundvad): Revalideringsloven af 1960, som min forgænger i embedet, jeg kan måske sige den højtærede formand Julius Bomholt, fik gennemført, har jeg anset for at være en af de bedste sociallove, vi har fået igennem mange år. Den går positivt ind til centrum af de sociale opgaver. Den hjælper midlertidigt, medens behov er til stede, og den arbejder med den enkelte person på vejen frem fra ulykken eller sygdommen til normal tilværelse.

Loven er fra 1960, og det er jo klart,